

А послѣ тамъ отвѣнъ посочва му съ ржката:

„Щйу болгарещи, Домнулъ? туй е то врата,

300 Туй мандало... а тукъ сж сбрани Господа:

При Господа се то прѣзъ прѣсо тѣй не плещи,—

Потропни тукъ изпървомъ... Щйу болгарещи?“

Ахейцитѣ така ж здрефили веднѣжъ

Прѣдъ Троя; та биле най-храбриитѣ имъ мжжъ,

Агамемнонъ и той. И всѣкой взелъ да гледа —

Ами сега кждѣ? Но тука Диомеда

Сумилъ самичкѣкъ Зевсъ... Е то се вече знай...

Исчезнжлъ, яко димъ, горкия полицаѣ.“

Каменоградския Плутархъ ж тѣй поведе

450 310 И тѣй се заджлба, осука и заплете,

Че другитѣ се тамъ спогледахъ въ уплахъ;

А пѣкъ на сръбца му безцеремонний Влахъ,

Отдавна въвъ борба съсъ дрѣмка опачина,

Тѣй Кралимарковски широко се прозина,

Че малко остана да го налага той... ~~ж~~

Слѣдъ Диомеда се извихъ ~~тъмъ~~ роѣ,

Герои: Менелай, Менетий Мирмидонски,

Аяксъ и нѣкой си Сарпедонъ Илионски,

Златодоспѣхия божественъ Ахилесъ,

460 320 Алцибиадъ — що самъ на вѣрния си пещъ

Отрѣзалъ опаша — по него сонмъ богини

И богове, отъ върхъ Олимпискитѣ вършини,

И бозна още кой...

Дълбока тишина

Се въ пруста въцари. Въвъ древни врѣмена

Веднѣжъ прѣнесенъ се оратора забрави

И нѣмаше наетъ рѣчъта си да остави.

Така на гнѣздото надъ нѣкой си куминъ

Самотно щъркель бѣлъ, Масърски Паладинъ,

470 330 Възправенъ — негли самъ на ъмисълъ се рѣе

По гнили мочури, гдѣ мжтний Нилъ се лѣе, —

И клѣвъ разчекнжлъ е и клепе и вѣщай,

Каквотѣ тамъ чулъ и видѣлъ самъ и знай!

Но никой му рѣчъта не слуша неразбрана,

Че неговий езикъ въ политѣ на балкана

Е непознатъ — и самъ за себе плещи той...

~~Въ Българския Платонъ ж тѣй поведе~~
~~убѣсенъ, какъ е датъ ногитѣ ваха~~